

комплексну науково обґрунтовану концепцію щодо підвищення ефективності екологічної стандартизації та нормування в Україні, наприклад, шляхом прийняття Екологічного кодексу України, в якому буде окремий розділ, присвячений екологічній стандартизації та нормуванню.

Література

1. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 № 1264-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 41. Ст. 546.

2. Про стандартизацію: Закон України від 05.06.2014 № 1315-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 31. Ст. 1058.

3. Хільчевський В.К., Забокрицька М.Р., Кравчинський Р.Л. Екологічна стандартизація та запобігання впливу відходів на довкілля: навч. посібник. Київ: ВПЦ «Київський університет», 2016. 192 с.

УДК 349.6 (043.2)

Бігіч Ю.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ БІОСФЕРНИХ ЗАПОВІДНИКІВ

Екологічна ситуація в Україні, як і в усьому світі, свідчить про негативний вплив антропогенних чинників на довкілля, що призводить до зникнення великої кількості біологічних видів і до загрози існуванню для багатьох з існуючих. Безсистемний техногенний вплив викликає значне руйнування усталеного навколишнього природного середовища, значною мірою позначається на генофонді природи України. Тому сьогодні особливого значення набуває питання визначення правового режиму біосферних заповідників.

Необхідно зауважити, що біосферні заповідники – це еталони природи, які створюються для збереження в природному стані рідкісних і унікальних природних комплексів біосфери, а також для здійснення фонових моніторингу, дослідження навколишнього природного середовища та відслідковування змін, котрі відбуваються під впливом різного роду факторів у довкіллі [1, с. 212]. Вони неабияк важливі для впровадження європейських стандартів життя, а також для розвитку економіки екологічно невиснажливими способами.

Законодавством забороняється проведення рубок головного користування та всіх видів поступових та суцільних рубок, вирубування дуплястих дерев, а також добування піску та гравію в річках та інших

водоймах у заповідній зоні біосферних заповідників [1].

Крім того, до найважливіших проблем діяльності біосферних заповідників та інших установ природно-заповідного фонду, належить неузгодженість норм законодавства, яке регулюється Земельним і Лісовим Кодексами та Законами України «Про природно-заповідний фонд», «Про місцеве самоврядування» та «Про дозвільну діяльність у сфері господарської діяльності» відповідними Постановами Кабінету Міністрів України й відомчими нормативно-правовими актами.

Особливо багато проблем виникає у вирішенні питань землеустрою та виділення установам природно-заповідного фонду земельних ділянок, функціонування території, які передані біосферним заповідникам без вилучення у землекористувачів, проведення природоохоронних заходів, зокрема санітарно-оздоровчих та лісовідновних рубок у лісах природно-заповідного фонду тощо [2, с. 33].

Потребує невідкладного вдосконалення чинне природоохоронне законодавство, у частині підтримки традиційного господарювання населення, що проживає у зоні діяльності біосферних заповідників та інших установ природно-заповідного фонду, та спрощення процедури отримання відповідних дозвільних документів [3, с. 61].

Попри те, що державна політика України в сфері розвитку заповідної справи та інших особливо охоронюваних територій удосконалюється з кожним роком, станом на сьогодні правова база не повною мірою забезпечує потреби правозастосування. Чинне природно-заповідне законодавство, незважаючи на досить масивний об'єм правових норм, має певні прогалини та неузгодженості тому вкрай актуальним є питання його удосконалення і приведення у відповідність до законодавства Європейського Союзу з урахуванням відповідних міжнародних зобов'язань України [4, с. 213-214].

Отже, на підставі вищезазначеного, можна зробити наступні висновки. В даний час в Україні відсутнє належне правове забезпечення правового режиму біосферних заповідників. Зокрема, нині чинне законодавство України потребує удосконалення шляхом оновлення та узгодження у частині правового регулювання функціонування біосферних заповідників. Крім того, доцільним є прийняття профільного закону спрямованого на конкретизацію правового режиму та посилення правової охорони біосферних заповідників.

Література

1. Про природно-заповідний фонд України: Закон України від 16.06.1992 № 2456-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2456-12> (дата звернення 10.04.2021).

2. Гамор Ф. Для збереження природно-заповідного фонду. *Зелені Карпати*.

2013. № 1-2. С. 37-38.

3. Заповідна справа в Україні: абсолютна заповідність чи європейська модель гармонії людини і природи? Збірник вибраних матеріалів / за ред. М.П. Стеценка, Ф.Д. Гамора. Львів: Тиса, 2017. 238 с.

4. Черемнова А.І. Окремі питання конвергенції природно-заповідного законодавства України до законодавства ЄС / Актуальні проблеми конвергенції екологічного законодавства країни до законодавства Європейського Союзу: матеріали Всеукр. наук.-практ. круглого столу, 28 жовт. 2016 р., м. Дніпро. С. 211-215.

УДК 349.414 (043.2)

Варакута Л.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н.

ПРАВО ВЛАСНОСТІ, КОРИСТУВАННЯ (ОРЕНДИ) ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИМИ ТОВАРОВИРОБНИКАМИ

На конституційному рівні закріплено, що земля в межах території держави є об'єктом права власності українського народу. Від імені українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією. Сфера сільськогосподарського товаровиробництва пов'язана із землями сільськогосподарського призначення, а тому виникає потреба слідкувати за актуальними змінами у правовому режимі землі та аналізувати особливості правового режиму земель сільськогосподарського призначення. Вважаю, що питання особливостей правового режиму земель сільськогосподарських товаровиробників мають бути описані з огляду на правову базу, а також беручи до уваги думки провідних науковців, для виокремлення власних пропозицій щодо вдосконалення особливостей правового режиму земель сільськогосподарських товаровиробників України.

Відповідно до ч. 1 ст. 22 ЗКУ землями сільськогосподарського призначення визнаються землі, які за своїм функціональним призначенням є переважно основним засобом виробництва у сільському господарстві та використовуються для ведення товарного виробництва, особистих селянських і фермерських господарств, колективного та індивідуального городництва й садівництва тощо [1].

Науковці по-різному визначають поняття «правового режиму земель». На думку М. Гребенюка, правовий режим земель визначає порядок